

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXX. tečaj

V Gorici, 1913.

12. zvezek.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXIV. Poglavje.

Zakaj se pravični boje za svoje zveličanje?

Ali je res število izvoljenih majhino?

Ko smo vse dvojbe nekaterih boječih duš o negotovosti stanu milosti in stanovitnosti v dobrem do konca overgli, moramo ovreči še one, ki se nanašajo na doseg večnega zveličanja. Povod tem dvojbam daje: 1. Majhino število izvoljenih; 2. Težave na potu zveličanja; 3. Skriti sklepi božji; 4. Nepredvidljiva skrivnost večnega izvoljenja.

Ta dvojbe smo prav za prav že razvozlali, če tudi ne kar naravnost. Zakaj, ako za zveličanje ni nič drugega potrebno, kakor stanovitnosti v milosti božji do smerti, smo take preplašene duše glede njih zveličanja pomirili že s tem, da smo skušali dokazati, kako neopravičen in pretiran je njih strah zaradi zgube milosti božje. Ker ima pa ta strah v mnogih dušah tako žalostne posledice, bo dobro, da nekoliko spregovorimo o vzrokih, ki ga delajo.

Je li res, da bo tako malo ljudi rešenih? Sloveči pridigar Masijon je to terdil v svoji pridigi o majhinem številu izvo-

ljenih. Mnogi drugi pridigarji in učeniki so to učili, čeravno niso šli tako daleč v svojih terditvah kakor on. Ta terditev pa je morebiti največa zapreka na potu zaupanja.

Preiščimo to natančno. Pred vsem vprašamo: Jeli res verska resnica, da je malo izvoljenih? Gotovo ne; zakaj vera nas tega nikjer ne uči. Je li pa to sploh res? Jaz ne vem, kakor tega ne vedo omenjeni pridigarji in učeniki; na vsak način pa, ako je resnica, se ona nanaša na drugo življenje; zaradi tega pa ne moremo o njej nič vedeti, ako nam tega Bog ne razode ne; mora tedaj biti v božjem razodevenju. To terditev smemo torej k večemu imenovati mnenje, ki je bolj ali menj vtemeljeno. Tisti, ki so tako terdili, so navadno pridigali na kraljevem dvoru in v velikih mestih, kjer so živeli grešniki, ki se pa za svoj dušni stan niso dosti zmenili. Najberž so jih hoteli s takim ostrim naukom prestrašiti in zbuditi iz grešnega spanja. Ke bi pa ti pridigarji živeli v naših časih, gotovo bi se tako določno ne izrazili in tako glasno ne povedali svojega mnenja; saj se dandenes več greši s pomanjkanjem zaupanja, kot pa s prederznim zaupanjem. Koliko jih je, ki svoje pregrešno življenje sklenejo v obupnosti! Ne bilo bi tedaj prav, ke bi dandenes kaj tacega terdili; begali bi s tem le dobre duše, grešnikom pa nič ne koristili.

Tisti, ki so brali Masijona in pridigarje njegovega časa, se bodo čudili tem mojim besedam in že naprej vem, kaj mi bodo nasproti terdili. Rekli bodo, da je znano, kako sv. pismo in cerkveni očetje zaterjujejo resnico o majhnem številu izvoljenih. Dobro vem, da se sklicujejo na neketera mesta sv. pisma in sv. očetov; ali naj pa iz tega sklepam, da je to verska resnica ali sploh resnica? Gotovo ne. Menim, da ni nič več kot le samo mnenje. Poglejmo nekoliko dokaze za to.

Vprašam, na koga se sklicujejo tisti, ki hočejo svojo terditev razglasiti za versko resnico? Ali se opirajo na nauk sv. cerkve, ali na jasna mesta sv. pisma ali ustnega izročila? Poglejmo te vire.

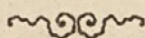
1. Glede nauka sv. cerkve, smemo terditi, da se ona o tem še ni nikedar izrekla. Ona sicer ve, da učeniki bogoslovja o tem niso enega mnenja, pa ona se ne meša v ta prepir. Vendar se je dvakrat oglasila v tej zadevi, pa njen izrek našo terditev le potrjuje. Pervič je zavergla nauk Berruyera, ki je učil, da

so le verniki v številu izvoljenih. Drugič pa, ona v molitvi, ki se moli drugo nedeljo v postu, pravi, da »edino Bog ve za število tistih, ki bodo sprejeti v večno zveličanje«.

2. Ako pogledamo na besede sv. pisma, na ketere se sklicujejo oni ostri pridigarji, moramo pripomniti, da nam morajo veljati besede sv. pisma le tedaj v dokaz, ako jih sprejmemo v svojem pravem pomenu. Vsaki drugi lahko služi v poduk, v spodbujanje, nagibanje volje, ali strog znanstven dokaz to ni. Ti pridigarji pa navajajo besede sv. pisma le v drugem pomenu in jih prikrojajo za svoj nauk. Iz sv. pisma se ne da dokazati majhino število izvoljenih.

3. Od sv. očetov so res neketeri, ki na videz poterjujejo ona ostrejša mnenja, vendar dokazati se tudi iz sv. očetov ne da. Njih mnenje ni ne splošno, ne določno in natančno.

Sklepati tedaj moramo, da nauk o majhinem številu izvoljenih ni vtemeljen. Ako bi pa bilo le malo zveličanih, bi bil vzrok le samo ta, ker jih le malo stanovitno moli in Boga za stanovitnost v dobrem prosi. Sicer je pa bolj važno za nas, da si prizadevamo za svoje zveličanje, kaker pa preiskavati, je li število izvoljenih majhino ali veliko. Tudi Zveličar je enema, ki ga je za to poprašal, odgovoril: »Prizadevajte si, skozi ozka vrata notri iti; zakaj povem vam, veliko jih bo iskalo notri iti, in ne bodo mogli«. Luk. 13, 24.

Življenje bl. Janeza Triorskega,

misijonarja in marternika 1. reda sv. Frančiška.

P. S. Z.

P. Janez pred sodišči.*)

Vojaki so peljali p. Janeza in njegove vjete tovariše iz Ma-še-zon v mesto Luj-jang pred mandarina, da ga zasliši in sdi.

Kitajci sodijo na velikem, od vseh strani zapertem prostoru. Zadnja stena ima dvojna vrata, skozi katera imajo dohod poslušavci. Sprednja stran je bolj vzvišena. Ta višji prostor je

*) Po jako neljubi zmoti je to poglavje zadnjič izostalo. Stati je imelo v 11. zvezku pred tamkaj natisnjenimi poglavji.

odločen za mandarine, sodnike in druge urednike in pisarje. Na mizah so pripravljene tablice, papir in pisalno orodje; poleg pa tudi pipa in posoda za čaj. Stranski steni imate ob sebi dolg hodnik omejen od stebrov in z zidanimi in lesenimi stenami razdeljen na več neenakih prostorov. Močna železna ograja zapira te jame ali luknje, v katerih so zaperti jetniki.

Sodnik Sian-čien, mandarin tretjega reda, sedi v velikem sijaju na sodnem prestolu. Oblečen je v uradno obleko iz svile, na glavi ima okroglo kapo s pozlačenim gumbom, ki kaže v katerem izmed deveterih redov mandarinskih je. Nižji mandaringi in pisarji so pri svojih mizah, vojaki in rabeljni pa stojijo v dveh verstah ob vsaki strani.

Ko so jetnike pred sodnika pripeljali, so vsi po kitajski navadi poklekneli pred njim in klečali, dokler razprava ni bila končana. Le p. Janez obstane stoje pred sodnikom. Kitajci so v izpolnjevanju svojih starih običajev zelo natančni in silno občutljivi, če kedo njihove predpise kerši. Zato p. Janeza hitro opozorijo, naj poklekne. On pa jim odgovori: »Pred vami ne bom pokleknil; to bi storil komaj pred cesarjem«.

Ker je bilo vsako prigovarjanje zastonj, je bil mandarin prisiljen govoriti sedaj prvič z obtožencem, ki stoji pred njim. Vpraša ga, odkod je, kedo je in kaj v tem kraju dela? P. Janez odgovori: »Evropejec sem, pravijo mi Lan-Jue-van in oznanujem kerščansko vero«. Sodnik je bil ne malo osupnjen pri tem odgovoru. Misli je, da ima pred seboj glavarja upornikov, sedaj pa vidi, da stoji pred njim pohleven kerščanski misijonar.

Pa njegova krivda je bila kljub temu po kitajski postavi velika in je zaslužil smert. Rešiti bi se mogel edino le s tem, da se odpove svoji veri. Sodnik ga je skušal pregovoriti, pa misijonar je odločno izjavil: »Svoje vere ne bom zapustil do smerti«.

Sodnik da na to prinesiti njegovo mašniško obleko, ki so jo bili vojaki seboj vzeli. Veli mu, naj se obleče vanjo in naredi kak čudež, kaker je slišal, da jih kristjani delajo. Pa mandarinu se ta želja ni izpolnila, kaker se Herodi ni, ko je Jezusa silil, naj stori čudež. P. Janez je to zahtevo naravnost odklonil.

Ker se je bližala noč, so nažgali svetilnice po hodnikih, razprava se je pretergala, jetnike so gnali vse v eno ječo, samo p. Janeza so zaperli posebej, ločenega od drugih.

Kako zanemarjene so te ječe! Stropa nobenega, skozi špranje na strehi kaplje dež, tlak je gola zemlja, ki je večkrat mokra, in ta je za jetnike edino ležišče. Smerdi po gnjilobi, trohnobi in raznih odpadkih, zakaj tam, kjer spijo in jedo, morajo zadostiti tudi drugim telesnim potrebam. In v takem morajo prebivati pogosto mesece in mesece. Verh tega jih v ječi tudi terpinčijo, da bi zlomili njihovo terdovratnost. Izmislili so si v ta namen vse mogoče orodje. Okoli vratu so devali dve deski, vsako z izrezanim polkrogom za vrat. Deski so sperli, in potem so jih vzdignili v zrak, da so za glavo viseli; roke in noge so jim vteknili zvezane v neke luknje na dnu, ali so jih pustili viseče pa obtežene s kako stvarjo, ki je raztegovala kosti in žile. Devali so jih v nekake koše, v katerih so ležali zviti, le glava jim je spodaj vun molela. Imeli so tudi neke posebne okvirje, v ketere so vtikali spodnji in zgornji del noge, da jetniki niso mogli ne sedeti, ne stati, ne ležati. Še različne take druge priprave so bile, ki jih ne moremo popisati, ker nam manjka beseda za to. Hudobija si jih je mogla izmisliti, roke jih narediti, jezik pa vse njihove groze ne more dopovedati.

V eno takih ječ je bil veržen naš p. Janez. Najprej so ga rabeljni slekli in mu dali erdečo jetniško obleko. Okoli vratu so mu nateknili železen ovratnik. Nanj so na tilniku priterdili verige za roke in noge. Tako vklenjenega so ga pustili v ječi. P. Janez se je zahvalil Bogu za vse to, zamislil se je v Jezusovo terpljenje in v duhu si spremenil ječo v raj.

Naslednje jutro so pripeljali jetnike zopet iz ječ pred sodišče. Tam so zagledali neko čudno pripravo, podobno kurniku; v resnici pa je bila nosilnica, ki je služila za prevažanje hujših zločincev. Ta nosilnica je bila zgoraj in spodaj iz močnih desák, pa zelo globoka in tesna ob straneh, da srednje velik človek v nji ni mogel stati, pa tudi ležati ne; notri je bil sključen, da mu je vsaki ud telesa silno terpel in je čutil posamezne sunke hoje mezgov, ki so ga nosili po razriti in slabi poti, imenovani cesarska cesta.

P. Janez je moral v to grozno kletko. Za njim so šli njegovi tovariši peš zvezani z verigami, ki so jih ovirale pri hoji. Če je kedo zaštalal, so mu rabeljni hitro s palicami pomagali. Bilo je v juliju; sonce je žgalo, pot je bila dolga, vjetniki so omagovali, več niso mogli naprej. Niti palice niso več imele vspeha.

P. Janzé je videl, kako so tovariši opešali; zato se oberne do mandarina s prošnjo: »Moji kristijani ne bodo mogli priti peš v Hev-kov-fu; preskerbite jim nosilnice, da ne vmerjo na potu«.

Prošnja je bila vslišana, ne sicer iz vsmiljenja, ampak ker so se res bali, da jim poginejo na potu.

V Hev-kov-fu je naša četa bila pomnožena z novimi spoznavavci. Nasprotniki so vjeli tudi kristjane v hiši Ko-fuj, kjer je p. Janez poprej večkrat stanoval. Pripeljali so jih ravno sedaj pred sodišče, da bodo skupno sojeni s poglavarjem, p. Janezom.

Ta na razna vprašanja ni mogel in ni hotel legati, ampak je naravnost priznal, da pozna družino Ko-fuj, da je pogosto v njeni hiši prebival, opravljal službo božjo, učil in oznanjal kerščansko vero. Ko je bila vsa zgovornost mandarinova zastonj, da bi jih pripravil do odpada od vere, jih mora poslati na glavno sodišče.

Potovali so več dni, preden so dospeli v glavno mesto, kjer je p. Janez večkrat evangelij oznanjeval. Tukaj je bilo najvišje sodišče. Imelo je obtožbo najstrože preiskati. Kar je to sodišče določilo, to je šlo do cesarja, ki je oprostitev ali obsodbo poterdil in vkazal, naj se zverši.

Začela se je torej zadnja, odločivna sodnijska razprava. Preiskovati ni bilo treba nič, ker so vsi priznali, da so kristijani. Zato se je pa sodnik toliko bolj trudil, da bi omajal njih vero in jih pripravil k odpadu. Z lepo besedo in prijaznostjo ni dosegel nobenega uspeha. Vsi spoznavavci, so ostali terdni v veri. Skušal jih je zapeljati se zvijačo. Postavil je na tla križ in zahteval naj vsaketeri nanj stopi, četudi svoje vere z besedami ne zataji. Tudi to se mu ni posrečilo. Nazadnje je vkazal rabeljnom, naj se silo vlečejo p. Janeza, da pohodi križ. Ali ko so ga vlekli, da bi križ pohodil, se je ze vso silo vperl in glasno vgovarjal, da križa ne bo poteptal, četudi ga nanj veržejo. Tako so spričevali glasno tudi vsi drugi obtoženci. Ker je bil torej vsak poskus zastonj, jih da sodnik odpeljati nazaj v ječo in sporoči cesarju zelo natančno o delovanju p. Janeza. Zaključek pisma se glasi: »To so torej zadeve tičoe se vjetja tega Evropejca, njegovega skrivnega prihoda in razširjanja vere, koliker sem jih posnel po sodnijskih zapisnikih... Ponižno v prahu ležeč

prosim, da bi blagovolila cesarska modrost odločiti, podučiti in zapovedati. Vse je skerbno pojasnjeno. Kia-king leto dvajseto, luna deveta, dan dvajset prvi«.

Čakaje odgovora od cesarja je ostal p. Janez v ječi od meseca septembra l. 1815 do februarja naslednjega leta, tedaj blizu šest mesecev. In ta čas je bil zanj silno hud.

(Nadaljevanje glej v 11. zvezku str. 323.)

(K o n e c.)

Prenesenje trupla bl. Janeza iz Makava v Rim, kjer je bil mej blažene prištet.

Po prenesenju trupla p. Janeza v Makav, je tamošnji škof pisal v Rim o njegovem svetem življenju in marterniški smrti, ter prisil, naj preišče zbor svetih obredov to zadevo in razglasi p. Janeza za blaženega. Taka preiskava se pa pogosto zelo zavleče in tako se je tudi pri tej zgodilo. Hoteli so združiti mnogo preiskav življenja vedno novih kitajskih marternikov in pisati za vse en sam dekret. Še le 10. aprila l. 1842 je tedanji papež izdal pismo, s katerim je določil, naj vpelje kardinaljski zbor svetih obredov začetno preiskavo.

V ta namen je odredil p. generalj manjših bratov, naj se truplo p. Janeza prepelje iz Makava v Rim. Ker je trajalo preganjanje kristijanov na Kitajskem tudi v tem času, so morali prenesenje dolgo odlašati. Svetinje p. Janeza so bile prenesene še le l. 1866. Pri tej slavnosti so se zbrali nekateri rimski duhovni dostojanstveniki, dva zdravnika, dva delavca in izmed manjših bratov pater generalj, provincijalj rimske pokrajine in gvardijan samostana Aračeli z družino vred.

Položili so rakev, kjer so bile svetinje p. Janeza, v knjižnici na mizo. Vse so natanko pregledali in zapisali. Našli so vse pečate cele. V prvi rakvi je ležalo pismo, ki je natančno povedalo, kaj je v drugi rakvi. Tudi ta je bila dobro zapečaten.

Zdravnika jo vkažeta odpreti. Notri najdejo najprej velik kos svilenega blaga. To je bila tenčica, v katero so bili zavili mrtvo truplo p. Janeza, ko so je prvič pokopali. Poteze njegovega telesa so bile vanjo dovolj razločno vtisnjene. Videti je bilo odtisek glave, pleč, rok in nog. To tenčico hranijo še sedaj ko dragoceno svetinjo bl. Janeza in še dandanes se vidi na nji odtisek trupla našega blaženika.

Tako pod to tenčico so bile skerbno zložene kosti marnikovega telesa, zavite v bel svilnat papir. Lubanja z deseterini zobmi, dve kosti od tilnika, dva kosa desne roke, petnajst od leve, po osem kosov od desne in od leve noge in skorej vse večje kosti trupla. Naposled so dobili v nekem zavitku iz erdeče svile še one zobe, ki so manjkali v lubanji. Zdravniki so vse te kosti natančno pregledali, jih drugo k drugi primerjali, in so našli, da se popolnoma vjemajo.

Poleg kosti je bilo priloženo še razno orodje: kos vervi, deska, ki se je polagala obsojenemu okoli vratu, palica in en križ.

Ko so to natančno preiskali in popisali, so vse te svetinje, razen križa, orodja in tenčice skerbno zložili v novo skrinjo iz cinka, jo dobro zapečatili in jo položili v drugo leseno kersto.

Mej tem je brat zakristan pripravil okoli petdeset sveč in cerkveno obleko. Sveče je skerbno pretehtal, da bi vedel, koliko voska se bo porabilo. Na večer se je zbrala vsa samostanska družina v knjižnici in je spremljala s prižganimi svečami v procesiji mej petjem psalmov štiri mašnike in druge duhovnike, ki so prenesli svete ostanke v cerkev in jih na evangelijski strani altarja sv. Frančiška položili v grob.

Po tem opraviu so se bratje tiho vernili v svoje celice napolnjeni se serčnim veseljem, da počivajo v njihovi cerkvi ostanki svetega moža in sobrata.

Ko je brat zakristan sveče, ki so jih pri procesiji nosili, z nova zvalgal, je našel, da jim ni teža nič manjša, kaker je bila preden so gorele. Povedal je ta čudežni dogodek sobratom, ki so se veselili, da je hotel Bog na ta način povečati svojega služabnika.

Na grob so mu postavili sledeči v marmor vsekani napis v latinskem jeziku, ki stoji tam še dandanes:

Tukaj Počiva

Častitljivi Janez Lantrua

Ligurec Doma Iz Triore

Frančiškan, Observantske Rimske Provincije

Dosluzen Učitelj Modroslovja In Bogoslovja

Blag, Delaven Mož Od Mladih Nog Pobožen,

Ki Se Je Kitajski Jezik Naučil V Lizboni

In Se Podal V Henkou,

Kjer Je Našel In Poterdil Skrite Kristjane
 In Zašle Nazaj Poklical In Postavil Mnoge Cerkve
 Ter Po Neštetih Težavah
 In Šestmesečnem Vjetju V Henkovu
 Bil Radi Nepremagljive Vere V Sv. Križ
 V Henkovu Zadavljen In Izpostavljen
 Sedmega Svečana Leta 1816
 Star Petdeset Let In Enajst Mesecev.

Tukaj torej počiva truplo p. Janeza Lantrua, ki je bil leta 1900 z drugimi osemindesetimi marterniki prištet mej blažene. Njegov god obhajamo v svojih cerkvah z duhovnimi molitvami in sv. mašo njemu v čast vsako leto dne 27. svečana. To popisovanje pa sklenemo z gorečo prošnjo: »Blaženi Janez, prosí za nas!«

*

* *

Zdaj naj pa še to-le dostavimo: Kitajska se je pred dobrim poldrugim letom spremenila v republiko. Zdi se, da se hoče otresti starih navad in obleči v bolj moderno obleko. Mnogo vplivajo nanjo tudi sosedge na Japonskem in ni treba imeti ravno preroškega duha, če kedo misli, da se bo tudi Kitajska sčasoma spremenila v bolj organizirano državo in se bo zavedala svoje moči ter bo postajala vsled svoje velikosti nevarna svojim sosedom in morebiti celo stari Evropi. Mi sicer tega ne bomo doživeli; kako bo pa z našimi nasledniki, ne vemo. Zato ne gre prezirati ali omalovaževati dela in truda naših kitajskih misijonarjev. Ti združujejo v eni osebi različne poklice: so učitelji v zmoti tavajočih poganov; so državniki, ki vodijo narode k blagostanju; so očetje mnogoštevilnih družin poganskih; mnogim otrokom nadomestujejo tudi skerbno mater. Misijonarji opravljajo človekoljubno delo v najplemenitišem smislu. Čim več Kitajcev bodo pripeljali k resnici, tem manjši je nevarnost za nas. Pomislimo, da šteje Kitajska približno toliko ljudi, kaker cela Evropa skupaj. Ti ljudje so razen okoli 30 milijonov mohamedanov vsi pogani. Mej štiristo šestindvajsetimi milijoni Kitajcev ne pride niti en odstotek na kristjane.

Za kerščanske misijonarje je imela zadnja revolucija svojo dobro stran. Predsednik Juanšikai je namreč poslal na vse kerščanske cerkve okrožnico, v kateri prosi, naj bi kristijani Boga prosili, da bi rešil Kitajsko verskih in političnih zmešnjav.

Ta okrožnica je vglad kristjanov na Kitajskem zelo povečala pred ljudstvom. Upati je, da je prišel čas milosti. Mnogi Kitajci zapuščajo poganska svetišča in prestopajo h kerščanstvu. 27. aprila t. l. so kitajski kristjani obhajali prošnji dan. V vseh svojih cerkvah so se zbrali k službi božji. Prišli so notri tudi mnogi pogani. V stolnico glavnega mesta Pekin je prišel zastopnik predsednikov k prošnji slovesnosti, in katoliški zunanji minister. Kitajci oblasti visoko cenijo, zato je ta zgled nanje zelo vplival v korist katoliški veri.

Sinovi sv. Frančiška misijonarijo na Kitajskem že blizu 600 let. Pervih 150 let so mirno in vspešno sv. evangelij oznanjevali. Potem je prišla doba večstoletnega preganjanja; od l. 1860 smejo prosto in očitno službo božjo obhajati in zdaj gre še na boljše. Frančiškani imajo na Kitajskem deset škofov in veliko sto mašnikov in bratov in sester, ki oskerbujejo sirotišnice, cerkve, šole in misijone. Iz naše provincije sta na Kitajskem, kaker je znano našim bravcem, dva patra, namreč: p. Baptista Turk in p. Engelhard Avbelj. Priporočamo dobrim sercem njihove potrebe in njihove vernike, posebno male sirote, v obilo pomoč in podporo. —

Ker je beseda našega sotrudnika tako nanesla, dodajmo tu še poslednje pismo, ki smo je prejeli pred nekaj tjedni od naših dveh kitajskih misijonarjev. Izpustimo le, kar se tiče čisto osebnih zadev.

H. B. J. K.!

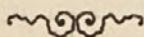
Hwang-chou, 17. sept. 1913.

Velečastiti pater!

Meseca avgusta sva prejela nove misijonske delokroge. P. Engelhard je nastavljen na dosednji moj delokrog Či-švej in Lo-tjen, jaz pa sem nameščen na moj stari delokrog okrajev Hwang-kau in Ma-ceu, katera sem oskerboval od meseca maja 1904 do marca 1905. Od onega časa je število vernikov tega misijonarskega delokroga narastlo do 400 in so dodelane tri misijonske postaje, namreč v tergu Fan-fun-tu že pred petimi leti, to leto pa v tergu Lin-san-ho in v tem okrožnem mestu Hwang-chou-fu (= Hvang-cov-fu). Ta nova misijonska postaja, ki jo je sezidal delavni P. Kasijan, je najlepša in največja v tem okrožju. Vam bom oskerbel fotografijo. Blagoslovljenje te nove cerkve se je to nedeljo 14. septembra, hvala Bogu in velecenjenim

dobrotnikom, prav slovesno zaveršilo. Blagoslovljenje so opravili sam naš preč. mis. škof, ki so ob tej priliki tudi birmali nad 60 vernikov. Prišlo je mnogo vernih od vseh strani. Ti so za to slavnost in slavnostni skupni obed pripeli 80 ligatur. Od odličnih paganov tega mesta so došla mnoga čestitanja in darila; k slavnostnemu obedu jih je v treh oddelkih došlo nad štirideset. Izmej čč. misijonarjev so prišli k slavnosti P. Kasijan, P. Tomaž Chang (= Can), P. Egidij Dodici, naš for. vikar, P. Andrej Kao in pa seveda tudi naš P. Engelhard. Prišel je, da mi pomaga pri slavnosti in pa, da mu kot mojemu nasledniku razložim potrebne reči v njegovem novem delokrogu. Naju veseli, da sva si zdaj bliže in da si bova v teh razmerah lažje drug drugemu pomagala. V teh dneh sva se poleg drugih opravkov o potrebnem pomenila ter sva se pri tem zlasti še na Vas posebno hvaležno spominjala. — — — Hvaležno se tudi spominjava vseh velecejenjih dobrotnikov, ki naju z darovi ali z molitvijo podpirajo Bog jim vse poverni! — — — Vaša prehovaležna —

P. Engelhard Avbelj. P. Peter Bapt. Turk.

O božji previdnosti.

P. B. S.

(Konec.)

O bridkostih in zopernostih.

(Kako so koristne pravičnim in potrebne grešnikom.)

Misli si mater, ki s tolažbo in ljubkanjem skuša vtešiti bolestne krike svojega sinka, mejtem ko ga zdravnik operira, reže in žge. Kedo bi dvojil, da je silno boleča operacija, ki se verši na njenem otroku, pred njenimi očmi, nad vse koristna, da dobi sin po njej popolno zdravje ali vsaj polajšanje bolečin? Isto se verši pri vseh zopernostih. Vi se radi pritožujete, da z vami drugi krivično ravnajo, vas žalijo, vas z obrekovanjem ponižujejo, vam po krivici jemljejo imetje, in vendar je vaš Zveličar — in to ime je slajše ko ime očeta ali matere — priča vašega terpljenja. On vas nosi na svojem naročju in je rekel tako lepo, da kedor se vas dotakne krivično, rani njegovo zrenico. In,

glejte, On je navzlic temu dovolil, da terpite nadloge, dasi bi jih lahko zabranil in še dvojite, če vam te minljive poskušnje res koristijo?!

Ne pozabite nadalje, da ako vas je bilo treba obvarovati brezkoristnega terpljenja, on ničesar ni opustil, ampak je celo prisilil prirodni zakon v vaš prid in službo. Tako torej skerbi Bog za ljudi, dokler so na zemlji, da terpe le toliko, koliker je njim v korist. Vse pa, kar se terpi po smerti, bodisi v pekl, bodisi v vicah, nima nobenega zasluženja več; tam se le terpi, pa brez plačila. Kaj pa ni vsega storil Jezus Kristus, da bi nas obvaroval tega nekoristnega terpljenja, teh muk? Vse je storil, vse si prizadel, da, On sam je to terpljenje nase vzel. Iz tega namena je prelil svojo sveto kri in umerl na križu. Jezus Kristus se je izročil jezi svojega Očeta in besnosti judov, le da bi nas rešil večnega ognja, da celo muk v vicah! On je zadostil za vse tudi najmanjše naše grehe in nam ni nič pustil za pokorjenje. Da, še več, On je svoji Cerkvi zapustil neizčrpen zaklad svojega zasluženja za slučaj, da smo vnovič grešili. Ta edini razlog mi zadostuje mesto tisoč drugih dokazov. Ke bi sv. Duh tudi ne blagroval tistih, ki so preganjani, ke bi se tudi nikjer v sv. pismu ne povelečevale bridkosti, ki so navaden delež izvoljencev božjih, jaz bi veroval pri vsem tem, da so neizmerno koristne. Da se o tem prepričam mi je zadosti vedeti, da mi je Bog sam pripravil in podelil kelih terpljenja, ki ga moram piti na tem svetu. Isti Bog, ki je toliko terpel, da bi mene obvaroval terpljenja, mi gotovo ne bo poslal nobenega križa, da bi me mučil po nepotrebnem.

Ako vidim človeka, ki se v terpljenju čisto prepusti bolesi, katero mu je poslal Bog, pravim: Ta človek je v resnici žalosten, pa zaradi česa? Poslušajte! zaradi svoje sreče!! On prosi n. pr. Boga, da mu naj pomaga iz vboštva, namestu da bi mu bil hvaležen zanje. Prepričan sem, da se mu ne more nič koristnejšega prigoditi ko to, nad čemer se pritožuje, in za to imam brezštevila terdnih dokazov. Ke bi pa mogel videti šele, kar vidi Bog; ke bi mogel spoznati srečne nasledke, s katerimi bo venčal ta žalostni položaj, kako zelo bi bil potem poterjen v veri! Da, ke bi mi spoznali namene previdnosti božje, bi še goreče želeli nadloge, ketere zdaj terpimo z nevoljo.

Vsakedo pozna zgodbo egiptovskega Jožefa. Kedo bi preštel njegove solze, njegove prošnje, da bi pregovoril svoje brate!

Kedo popiše njegovo bolečino, ko so ga slekli in ga prodali Izraelcem, ki so ga peljali v Egipt? Kedo si ne misli, kolike obljube je delal Bogu, da bi mu pomagal? Vender, ker je Gospod njega ljubil ko otroka svoje previdnosti, ga ni uslišal. On bi bil pa gotovo vse drugače želel, ke bi mu bil Bog razodel, kam ga bo privedlo pregnanstvo in sužnost. Saj ga je Bog tako povišal, da je bil postavljen nad vso egiptovsko deželo. — Ke bi imeli mi malo več vere in vedeli, kako zelo nas Bog ljubi in kako mu je pri sercu naš blager, kako vse drugače bi sodili o nadlogah. Šli bi jim serčno naproti in priserčno bi poljubili roko, ki nas tepe!

Pa bo morebiti kedo vprašal: »Kakšna sreča mi pač pride od te bolezni, ki me sili, da moram opustiti moje pobožne vaje? Kakšno korist morem pričakovati od te izgube, ki me je pripravila skorej v obup, od te zmešnjave, ki mi jemlje serčnost in vznemirja mojega duha?« Je pač resnično, da take neprevideane poskušnje včasih človeka tako potarejo, da ne more od njih pričakovati koristi. Toda poterpi in boš spoznal, da ti Bog ravno pri takih nezgodah daje izredne milosti. Ako bi se ne bilo pripetilo to ali ono, bi ne postal morda slabši, vender pa ne tako pravičen. Si-li mogel poprej zaničevati vsako čast in spoštovanje ljudi? Nisi-li bil strasten za igre, za ničemernost in lišpavost? Nisi-li želel obogateti in svojih otrok odgojiti za častne imenitne službe? Morebiti je skušala brezumna priverženost, skušalo posvetno prijateljstvo odverniti tvoje serce od Boga in ke bi bil storil še ta edini korak, serčno se odpovedal takim vabilom, bi si bil prisvojil pravo prostost. Ali ti se nisi mogel k temu odločiti, nisi hotel darovati Bogu celega svojega serca. In toliko milosti ti je odvernila ta ovira, tvoja neodločnost.

V resnici je malenkost, in vender je človeku najteže raztergati zadnjo vez, ki ga veže na svet in svet na njega; zato je bilo treba večje operacije. V ta namen je spretna roka božjega zdravnika posegla vmes. Ko si se najmenj nadejal, je globoko vrezala v živo meso in prederla skrito ulje; in ke bi se ne bilo to zgodilo, bi še nadalje trajala tvoja medlost in slabost. Huda bolezen, popoln kupčijski propad, veliko zasramovanje, smert kake drage ti osebe, to je več premoglo, ko vsa duhovna premišljevanja in vsa prigovarjanja tvojih dušnih voditeljev.

Ako torej nadloga, v kateri se nahajaš, doseže od Boga ji odločen namen, ako te odterga od vsega posvetnega in se popolnoma izročiš svojemu Stvarniku, ali ne boš iz serca hvaležen Bogu za prestane bridkosti? Vse druge dobrote, ki si jih kedaj prejel od Njega, so ti v primeri s to dozdevno nesrečo v manjši čisli. Poprej si imel časne dobrote, ki jih je delil tvoji družini ko znamenje svoje ljubezni. Odslej pa jasno spoznavaš in živo čutiš, da te Bog ni nigdar bolj ljubil ko tedaj, kedar je skalil tvojo časno srečo. In ako je bil radodaren, podelivši ti bogastvo, čast, otroke, zdravje, je postal razsipen, ko ti je vse to vzel.

Ne bom govoril o zaslugah poterpežljivosti; gotovo je pa, da si naberemo v enem samem dnevu nesreče za nebesa več zasluženja ko v mnogih srečnih letih, kaker dobro tudi smo jih preživeli. In da povem naravnost, malo zaupanja imam v tisto dobro, katero opravimo v sreči, in mislim, da se ni preveč zanašati na čednosti, v katerih smo se tedaj vadili.

Veliki apostelj narodov se hvali sè svojimi verigami, ladjelomi, krivičnimi kaznimi, v ketere so ga obsodili. On ne omenja svojih molitev, ne svojih apostoljskih pridig. Saj se nam tej versti dobrih del kaj rada pridruži lastna ljubezen, ako je ne zavernemo serčno in s pomočjo velike čuječnosti in izredne milosti božje.

Vsakedo ve, da sreča pomehkuži človeka, in je že veliko, ako se človek, keterega svet po svoje imenuje srečnega, parkrat na dan zmisli na Boga. Misel na svetne dobrote, ki ga obdajajo, tako prijetno napolnjuje človeško serce, da pozabi vse drugo. Nadloga nasprotno ga navdaja z resnobnimi mislimi. Zato nekako sam od sebe povzdigne svoje oči k nebu, da bi s tem pogledom olajšal bridkost svojega terpljenja.

Človek lahko povelečuje Boga v vsakem stanu in položaju. Vem, da ga more častiti kristijan tudi tedaj, ko se mu sreča smehlja; toda to je gotovo, da ga tak kristijan ne časti tako kaker oni, ki povelečuje Boga v nesreči. Lehko rečem, da je prvi podoben vedno vdanemu, postrežljivemu dvorjanu, ki nigdar ne zapusti svojega kralja, ga sluša na miglje in mu pri sleherni slovesnosti izkazuje dolžno čast. Drugi je pa podoben hrabremu vojskovodji, ki mu mej tisoč nevarnostmi in za ceno lastnega življenja pribojuje zmage, ki daleč nese slavo svojega

gospoda in razširi meje njegovega kraljestva. Ako torej človek v čverstem zdravju, v bogastvu in spoštovanju pošteno živi ter te dobrote hvaležno sprejema od Boga ko delivca vsega dobrega, gotovo ne moremo reči, da ne časti Gospoda Boga s kersčanskim življenjem. Ako mu pa Bog vzame vse te dobrote in ga podere z bolestjo in nadlogo, in on mu vkljub temu sredi terpljenja ostane zvest in s hvaležnim srcem izpolnuje njegove zapovedi, ter vdano hodi za svojim Zveličarjem po ternjevem potu, on s tem najlepše poveličuje veličanstvo božje in moč njegove milosti.

Sklepajte iz tega sami, ljubi kristijani, kakšna blaženost čaka tiste, ki so sledili Jezusu Kristusu po tako ternjevi poti; sodite sami, s kakšno slavo bo sprejet v nebesa kristijan, v čigar življenju se je verstilo terpljenje za terpljenjem, čigar življenje je bilo nepretergana vaja poterpežljivosti; kristijan, ki je, bi rekel, zalit s kervjo in obdan z ranami zvesto spremljal v vseh težavah življenja svojega Gospoda na križevem potu. Šele tedaj bomo spoznali, kako zelo nas je Bog ljubil, ker nam je dal priliko, da smo si zaslužili tako obilo plačilo. Tedaj si bomo očitali, da smo se pritoževali nad tem, kar bi bilo moglo našo blaženost povečati, da smo zdihovali in stokali, namesto se veseeliti; da smo dvojili o dobroti božji, ko nam je dajala najjasnejša znamenja svoje ljubezni. Ako bomo enkrat tako čutili, zakaj ne bi že zdaj tako ravnali? Zakaj ne bi že v tem življenju slavili Boga za vse terpljenje, ker vemo, da bomo v nebesih za to ga večno zahvaljevali? Zakaj bi zavidal one, ki žive v blagostanju, ker me bodo oni enkrat zavidali za terpljenje, katero sem prestal?

Sv. Avguštin se ni mogel zadosti načuditi, da je hotel tako mogočen, srečen in od svojih stvari neodvisen vladar, kaker je Bog, podati ljudem posebno zapoved, da ga naj ljubijo. To je storil zato, da bi nam dal največo srečo, katero moremo sploh doseči. Po moji misli je pa ta ljubezen še bolj čudovita: On ni zadovoljen s tem, da nalaga svojim prijatelom tako koristno dolžnost; On jih celo sam sili na razne načine, da jo naj izpolnjujejo.

Z nesrečami, ljubi kristijani, sili On najterdovratniše in največje grešnike, da se vernejo k njemu, v njegovo milost; in ali je ketera druga za to vspešniša pot? Beseda božja, preje-

manje sv. zakramentov, navadne milosti morejo res uterditi v dobrem te, ki so že sami dobri.

Toda človek, ki je zakopan v posvetnih opravkih, ženska, ki živi le zabavi in ničemernosti, kristijan, ki se je postaral v hudobiji in brezbožnosti: ta mora ali terpeti na tem svetu ali pa se pogubiti na onem.

Dobro vem, kako mogočna je beseda božja, vem, da je ostrejša od dvoreznega meča; toda ali ne vidimo dan na dan, da se ji ustavljajo mnogi in da ne prodere v terdovratna serca? Koliko se pridiga proti zapravljenosti, ki pokončuje imetje ubogih in premožnih; proti igranju, ki neizprosno ropa dobrino, s katero se morejo kupiti nebesa, namreč čas, ki nam je dan, da si ž njim pridobimo srečno večnost! Koliko se zlasti dandanes govori proti nezmernosti!! Oh, in kaj izdajo vse te pridige in konference in shodi? Eni pozabijo, kar so slišali, v prvem trenutku; drugi se na to spomnijo le, da se iz vsega norčujejo; tretji so celo razžaljeni in mislijo, da imajo vso pravico pritoževati se nad pridigarjem, dasi je o tem govoril ko namestnik božji in ni smel opustiti, ker drugače bi bil ravnal zoper svojo vest in svojo stanovsko dolžnost.

Kako naj torej Bog take ljudi pripravi do tega, da bodo izpolnjevali svoje dolžnosti? Ni drugega pomočka ko pomanjkanje. Prisiljeni morajo terdo delati, da prežive svoje družine, sicer bi denar potrošili za gizdavost in zabave in pijančevanje. Govorite ženski, ki toliko derži na svojo lepoto in je tako ničemerna zaradi časti, katero ji izkazujejo, govorite ji o molitvi, o prejemanju sv. zakramentov. Mislite, da bo sprejela vaše dobromisleče svete? Da se reši, mora jo ogerditi bolezen ali jo pregnati kako veliko osramočenje iz družbe svojih častivcev. Keteri čas si boste izbrali, da bi bogatina in pohlepneža nagovorili, naj se spreoberne? On ni razpoložen, da bi poslušal besedo božjo, še menj, da bi si k sercu vzel dober svèt. In ke bi bil tudi pripraven poslušati, kako bo našla sveta misel prostor v njegovem sercu, ki je polno posvetnih zabav in opravkov? Tudi milost božja ne najde pota v njegovo serce. Toda, ali moramo obupati nad njim, nima božja modrost nobenega sredstva več, da ga reši pogubljenja? Pač! ima še eno sredstvo, katerega se vselej posluži, da pripelje k sebi ljudi, ki so se mu odtujili vsled svetne sreče. In to sredstvo so nadloge: izguba

kake tožbe, smert soproge, otroka, bolezni, oslabeledost, veliko osramočenje itd. itd. In kakšen je uspeh teh nadlog? One privede človeka h kesanju, navdajo ga sê studom nad prejšnjimi zabavami, očitajoč mu neredno življenje, ki je priklicalo nadenj jezo božjo. Dovolj, da ga obiščejo vsmiljeni ljudje, vsaj zaradi tolažbe. Ker povsod išče pomoči za svoje nadloge, ga opozore na njih pravi vzrok in ga pripravljajo, da tudi za svojo bolno dušo poskerbi. Slednjič je ves srečen, da je spremenil svoje življenje, bodisi, ker ne more dalje v grehu ostati zaradi pekoče vesti, bodisi, ker želi zaderžati roko vsegamogočnega Boga, ki ga je zadela s toliko težo.

To vse nam jasno kaže, da moramo sprejeti nadloge vselej, če že ne z veseljem, pa vsaj z mirnim in vdanim srcem in naj bo naše življenje kakeršnokoli. Ako smo dobri, nas očisti nadloga in nas stori še boljše: ozaljša nas s čednostmi in zaslužnjem; ako smo slabi, nas poboljša, nas prisili, da postanemo dobri. Ako pa nadloga pri kom ne doseže tega uspeha; ako ostane neizpremenjen, ali ga stori še hojšega, ima tak terdovratnež tedaj vzroka dovolj, da je žalosten. Tak neupogljiv upor je najgotoviše in najočitniše znamenje pogubljenja. Kristijan, ki grešno živi, pa ga Bog ne kaznuje, se mora tresti, in če ima še kaj čuta, naj z grozo odskoči od prepada, ki zija pred njim.

Grešnika, keterega Bog kaznuje, pa se ne ukloni njegovim udarcem, moremo z gotovostjo šteti mej pogubljene.

O molitvi.

Pozornost vzbuja tole, da se večina kristijanov vedno pritožuje, ker niso vslišane njihove molitve, dasiravno je Jezus Kristus tako pogosto in slovesno obljubil, da ne zaverne naših prošenj. Z ene strani ne moremo pripisovati, da nismo uslišani, temu, za kar prosimo; ker Zveličar ni ničesar izvzel, ko je rekel: »Vse, karkoli boste prosili, zaupajte, in boste prejeli«; z druge strani tega zopet ne moremo pripisovati nevrednosti molivcev, da niso uslišani, ker je obljubil vsem brez izjeme: »Vsak, ki prosi, prejme«. Odkod torej to, da Bog ne usliši toliko naših molitev? Ali morebiti, ker mnogi nezadovoljni in nesterpljivi kristijani prosijo Boga za velike in nujne reči, pa ga utrudijo in vznevoljijo sê svojo klepetavostjo in nadležnostjo? Ne, ljubi kristijani, temuč jaz mislim, da je poglavitni vzrok, zakaj sê

svojimi molitvami od Boga tako malo izprosimo, ta, ker ga prosimo premalo in s premalo stanovitnostjo.

Jezus Kristus nam je kajpada obljubil v imenu svojega Očeta, da nam bo dal vse, tudi najmanjše reči. On nam je pa dal tudi povelje, katero moramo dopolniti, kedar molimo. In če mi ne spolnimo poprej tega povelja, pričakujemo zastonj, da nas bo uslišal. Po sv. Mateju nam takole zapoveduje: »Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice, in vse to se vam naverže.« Ni vam prepovedal želeti bogastva in kar je za prehranitev potrebno; celo za mirno in veselo življenje smete prositi; toda za te dobrate moramo prositi zmerno, tako kaker to Bog hoče. In ako hočete, da se vam gotovo izpolnijo vaše želje, ga prosite najprej za pglavitno in najpotrebnišo reč. In Bog, podelivši nam to, nam bo dodal, navergel še postransko.

Ravnotako se je zgodilo Salomonu. Ko mu je Bog dal na izbiro, da naj prosi, kar koli hoče, ga je prosil modrosti, da bo mogel spolnovati svoje kraljevske dolžnosti. Ni ga prosil ne bogastva ne slave; ker je menil, ako mu Bog dovoli tako izbiro, si mora to v prid obrniti, da kaj imenitnega zadobi. In njegova volitev mu je zaslužila to, za kar je prosil, in še več ko tisto. Gospod je rekel Salomonu: »Ker si prosil za to, in nisi prosil zase dolgega življenja, ne bogastva ali življenja svojih sovražnikov, temuč si prosil modrosti, storil sem ti po tvoji besedi in ti dal modro in razumno serce. — Pa dal sem ti tudi to, česar nisi prosil, namreč bogastvo in čast, da ni bilo nobenega tebi podobnega mej kralji v vseh prejšnjih časih«.

Ker deli Bog svoje dari po tem redu, se ne smemo čuditi, ako smo molili dosedaj s tako malim vspehom. Meni je dostikrat žal, ko vidim, s kako vnemo neki kristijani delé miloščino, obljubljajo božja pota in poste, se priporočajo v molitev tudi mašnikom edino zato, da bi se jim posrečila časna podjetja in posvetne zadeve. O kratkovidni ljudje, si mislim sam pri sebi, bojim se, da molite in dajete moliti zastonj! Vi bi morali dati ona darila, obljubiti one poste in romanja zato, da bi najprej zadobili od Boga poboljšanje svojega življenja, da bi zadobili kersčansko krótkost, zaničevanje sveta in zatajevanje samega sebe. Storivši ta korak prave gorečnosti, morete potem prositi za zdravje in za uspeh pri svojih opravilih. Bog bo uslišal radovoljno take molitve, ali jih bo pa še celo prehitel. Njega ve-

seli, ker pozna vaše želje, da jih more izpolniti. Brez teh prvih milosti bi mogle vse druge biti še škodljive in so navadno tudi; zato jih odreče. Mi mermramo in se pritožujemo nad Bogom, češ, da je tako neizprosen, da ne derži svojih obljub. Pa Bog je oče poln ljubezni, ki prenese raje tožbe in godernjanje kaker da bi nam z darovi, ki so nam v kvar, zamašil usta.

Kar sem rekel o dobrotah, ki jih želimo dobiti, velja tudi o nadlogah, katerih se želimo rešiti. »Jaz ne iščem velikega bogastva, prosi kedo, sem zadovoljen, da se izkopljem iz revščine«. »Rad privoščim časti in spoštovanje tem, ki jih zaslužijo, jaz bi se rad umeknil le sramoti, v katero so me pripravili moji sovražniki se svojim obrekovanjem«. Naposled: »Jaz se odpovem vsem zabavam, ali jaz terpim bolečine, katerih ne morem prenašati dalje; že dolgo prosim Boga, da bi mi jih polajšal, pa je neizprosljiv«. Tako in podobno slišimo govoriti ljudi. In temu se ni čuditi. Ljubi kristijani, vi imate še veliko hujše skrivne bolezni kaker so te, ki se čez nje pritožujete, in vendar ne prosite, da bi jih bili rešeni. Ke bi vi v ta namen vsaj pol toliko molili kaker ste storili, da bi ozdraveli od zunanjih bolezni, vas bi bil Bog že davno rešil. Revščina vam pomaga, da ohranite v ponižnosti duha, ki je po naravi nagnjen k napuhu. Obrekovanje in poniževanje, ki vas žalosti, je potrebno, da odterga vaša serca od neredne ljubezni do sveta. Bolezen vas obvaruje nagnjenja do zabav, ki bi vas pripravilo v mnoge nesreče. Sovraštvo, ne pa ljubezen bi kazal Bog, ko bi vam odvzel te križe, preden bi vam podelil čednosti, katerih še nimate. Ke bi Gospod videl na vas le malo hrepenenja po teh čednostih, vam bi jih takoj podelil, in drugih reči prositi bi potem ne bilo treba.

Iz tega spoznate, ljubi kristijani, da mi zato ničesar ne prejmemo, ker za premajhine reči prosimo. Bog nam pa ne da takih malih reči, ker nam ž njimi noče škodovati in ker se njegova radodarnost ne more omejiti na take malenkosti.

Prosim ne prezreti tega, ker ne pravim, da razžalimo Boga, ako ga prosimo za časno srečo in za odvernjenje križev in nadlog. Vem, da so povsem opravičene naše molitve, kedar jih opravljamo za take reči, ki niso proti njegovi časti ne proti našemu zveličanju! Ker bi pa to težko kaj pripomoglo k časti božji in vašemu zveličanju, ke bi On uslišal vaše prošnje za

take malenkosti, zato ne boste ničesar dobili. Kako morete torej prositi za časno srečo in kako morete Boga celo prisiliti, da vas usliši? Molite k Njemu iz celega serca tako-le: »Moj Bog, daj mi ali toliko premoženja, da bo zadovoljno moje serce, ali mi pa daj tako zaničevanje do njega, da ga ne bom več poželel. Reši me vboštva ali mi je pa stori tako zaželeno, da je bom bolj čislal ko vse zaklade sveta. Ali končaj moje bolečine ali pa stori, kar je Tebi še v večjo slavo, da mi bodo nebeška zabava in da me ne bodo nele ne žalostile in motile miru moje duše, ampak da mi bodo še vir najslajšega veselja. Ti mi moreš odvzeti moj križ, Ti mi ga moreš pustiti, ne da bi čutil njegovo težo. Ti moreš pogasiti ogenj, ki me peče in Ti moreš narediti, ne da bi ga ugasnil, da me bo okrepčal kakor mladeniče v ognjeni peči. Prosim Te za eno ali za drugo. Kaj je na tem, na kateri način sem srečen! Ako sem srečen zato, ker imam dobrote sveta, se Ti hočem zahvaljevati z dobrimi deli. Ako bom srečen brez teh dobrot, bo to čudež, ki ti bo še v večjo čast in jaz Ti ne bom za to menj hvaležen«.

Taka molitev je vredna pravega kristijana. In kaj boste dosegli, ako tako molite? Predvsem boste zadovoljni se vseni dogodki, in kaj družega ko zadovoljnost želé ti, ki so najbolj obdarjeni s časnimi dobrotami? In drugič, ne boste prejeli samo ene izmed teh dveh reči, za katero ste prosili, ampak Bog da tem, ki tako molijo, navadno oboje. On vam bo dal zadržati premoženja in vam bo obenem vdehnil blagonosen stud do njega. On vam bo odvil vaše terpljenje in verhutega vam bo ohranil hrepenenje po njem, kar vam pridobi zasluženje potrpeljivosti, ne da bi terpeli. Kratko, On vas osreči že v tem življenju in vam da obenem spoznati in čutiti ničemernost posvetne sreče, da ne zajdete vsled nje na kriva pota. Ali si moremo želeli še kaj boljšega? Ker je pa tako dragocen dobiček vreden, da si ga pridobimo za vsako ceno, zato sprevidimo tudi, da se zasluži le sè stanovitno molitvijo, ker vzrok, zakaj tako malo prejmemo, ni samo ta, ker prosimo Boga za premale reči, ampak tudi drugič, ker ga ne prosimo stanovitno.

Ako želite, da bodo vaše molitve gotovo vspešne, ako hočete Boga prisiliti, da izpolni vaše želje, potem se predvsem ne smete vtruditi v molitvi. Tisti, ki čez malo časa prenehajo prositi, nimajo ali ponižnosti ali pa zaupanja in tako ne zaslu-

žijo, da bi jih Bog uslišal. »Ne prosi Boga, kaker bi mu hoteli zapovedovati, češ, da te mora precej uslišati«, pravi neki star cerkveni učenik. Ali ne veste, da se Bog prevzetim ustavlja in da le ponižnim deli svojo milost? Kako? Ali ne more prenesti vaš napuh, da bi za eno in isto reč več ko enkrat prosili?

Poslušajte tale nauk, ki si ga vtisnite v serce. Ako smo se do dobrega prepričali, kako velika je dobrota božja, ne bomo nigdar mislili, da smo zapostavljeni; nigdar ne bomo mogli verjeti, da nam Bog hoče vzeti vsako upanje. Kar mene zadeva, pravim, da čimdalje moram prositi Boga za kako milost, tembolj jo poželim. Nigdar ne mislim, da ne bom uslišan, razen če opazim, da sem omertvil v vnetosti. Ako občutim čez leto dni pri molitvi isto gorečnost, ne dvojim nič več, da je mi bo izpolnila moja želja in namestu, da bi po tolikem času izgubil serčnost, se še bolj veselim v prepričanju, da bom toliko bolj zadoščen, koliker dalje sem moral čakati. Ke bi ne bila popolna moja prva vstrajnost, bi ne ponavljal tolikrat istih želja, ker ji bil izgubil zaupanje. Ker pa ni popustila moja vnema, zato po pravici pričakujem radodarno nagrado.

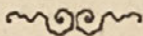
Tako je Bog v resnici podelil milost spreobrnjenja sv. Avguštinu šele potem, ko je njegova mati sv. Monika celih šestnajst let zanj premolila in prejokala. Pa je bilo tudi njegovo spreobrnjenje neprimerno večje in popolniše, kaker je ona prosila in pričakovala. Vse njene želje so bile na to obrnjene, da bi njen sin storil konec svojim razuzdanostim s poštenim zakonom, in ona je imela veselje videti, da se je oklenil vzvišene nauka evangeljske čistosti. Ona je samo želela, da bi se dal kerstiti, da bi bil kristijan; pa ga je videla povzdignjenega k mašniški, da celo k škofovski časti. Slednjič je prosila Boga, da bi ga iztergal iz krive vere, in On ga je storil za steber sv. Cerkvi in bič tedanjim krivovercem. Ako bi bila ta pobožna mati po enem, ali dveh letih popustila molitve, ko je zlo rastlo dan za dnem; ako bi bila v obupu mislila, da je vse izgubljeno in bi bila vse popustila, kolika bi bila njena napaka, kolika krivica, ki bi jo bila storila svojemu sinu! Kolike tolažbe bi se bila oropala sama sebe in kolikega zaklada bi bila oropala tedanje in prihodnja stoletja!

Naj se obernem še do onih, ki prosijo milosti, za ketere Bog tako rad sliši, da se moli. Ve srečne duše, ki ste spoznale

ničernosti svetá, ki zdihujete pod težo strasti in prosite rešitve, ve goreče duše, ki ste oserčene po želji ljubiti Boga in Njemu samemu služiti, kaker so mu služili svetniki, ve, ki molite za spreobrnjenje kake vam ljube osebe, ne opešajte prositi Boga, bodite stanovitne in molite neprenehoma! Ako vas Bog danes zaverne, boste jutri vse zadobile od Njega; ako letos nič ne prejmete, boste srečniše drugo leto! Mejtem pa nigdar ne mislite, da je zastonj vaš trud! Bog šteje vse vaše vzdihne in v primeri v časom, v katerem ste molile, boste prejele. Ve si pridobivate zaklad, ki bo presegel vse vaše želje.

Slednjič vam moram odkriti skrivne prideržke božje previdnosti. Glejte, Bog vas zato ne usliši, da vas vname s tem k še večji gorečnosti. Le pomislite, kako je ravnal s Kananejko, še videti in slišati je ni hotel. Rekli bi kmalu, da je ravnal ž njo ježno in da ga je njena nadležnost še bolj razdražila. Mej tem jo je pa sam občudoval v svojem sercu. On je bil ves prevzet njenega zaupanja, njene ponižnosti in ravno zato je ni uslišal. »O prikrita vsmiljenost, kliče neki pisavec pri tej priložnosti, ki se kažeš bolj terda kaker si, s koliko ljubeznijo zavračaš ketere hočeš uslišati najraje!« Ne čudite se temu, ampak iščite, da se vam bo na videz še več odrekalo. Posnemajte Kananejko, porabite proti Bogu razloge, ketere ima On, da vas zavrača. Recite mu: Kako mi moreš dajati prednost; saj ne zaslužim milosti, za katero prosim; pa je tudi ne prosim zaradi mojega zasluženja, ampak zaradi zasluženja mojega Zveličarja. O Gospod, če mi spolniš moje želje, delaš sam sebi krivico. Ke bi bil vredniši tvojih dobrot, bi bilo pač menl častno zate, da mi jih podeliš. Nikaker ni prav izkazovati milost nehvaležniku; toda, o Gospod, ne prosim tvoje pravičnosti, pač pa tvoje vsmiljenje«.

Bodi serčna, kerščanska duša, ki si se pričela dobro bojevati, ne odnehaj! Njemu je ljuba sila, ki mu jo delaš; On hoče biti premagan. Bodi nadležna, bodi stanovitna do skrajne meje, prisili Boga, da se ne bo dalje vstavljaj, ampak ti rekel s čudenjem: »Velika je tvoja vera, o duša! Priznam, da se ji ne morem več ustavljati; pojdi, kar si prosila, boš prejela v tem kaker v onem življenju!

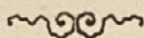
Bl. Humilij Bisinjsanski,

spoznavavec 1. reda sv. Frančiška.

Petega decembra obhaja red sv. Frančiška god blaženega Humilija. Rojen je bil ta blaženi v mestecu Bisinjanu v južni Italiji. Pri svetem kerstu so mu dali imena Lukež Anton. Že ko otrok in deček je bil pobožen. Jako je spoštoval in rad slušal svoje dobre stariše; zato ga je njegov župnik zgodaj pripravil za sveto obhajilo, katero je potem pogosto prejemal. Na paši je molil ali pa premišljeval Kristusovo terpljenje; ravno tako je mislil na križanega Jezusa pri težkem delu na polju ali v vinogradu. Še več je molil, ko je šlo za to, kateri stan bi si izbral, da bi se laglje zveličal. Čutil je v sebi nagnenje do frančiškanskega reda. Čez devet let je premagal razne zapreke in težave ter res stopil v frančiškanski red ko brat-lajik. V redu so mu dali ime Humilij, to je, ponižni. Že ko novinec je bil so-bratom lep zgled, ker je jako častil brezmadežno devico Marijo, živel v velikem vboštvu, resnični ponižnosti, hitri in natančni pokorščini in angeljski čistosti. Čim bolj je sam sebe poniževal, tem bolj so ga drugi spoštovali. Ž njim so se posve-tovali papeža Gregor XV. in Urban VIII. in drugi učeni in modri možje. V Rimu je zbolel. Da bi ozdravel, so ga predstojniki poslali v njegov rojstni kraj. Tu je z veliko poterpežljivostjo pre-našal hude bolečine do smerti. Ves vdan v božjo voljo je vmerl 16. novembra leta 1637, in papež Leon XIII ga je prištel mej blažene.*)

P. A. F.

*) Po Wiukes, Seraphischer Tugendspiegel 6. December.

Vsakoletna vizitacija tretjeredniških skupščin.

Vsakoletno vizitacijo zahteva vodilo. Zato je dolžnost krajevnih voditeljev, da prosijo ali vsaj željo izrazijo pismeno ali ustno pri predstojniku bližnjega samostana, naj pošlje vizitatorja. Samostanski predstojnik ima dolžnost poslati ga, v to določeni pater pa mora vizitacijo prav opraviti. Za vse tri je

obvezno to izveršiti vsako leto, ali tudi večkrat, če zahteva potreba.

Namen vizitacije je izražen v vodilu: »Nadzornik (vizitator) naj pridno preiskuje, ali izpolnjujejo vodilo.« Tretjeredniki so mej svetom živeči redovniki. Ti imajo od nekedaj vpeljano vizitacijo; brez nje opeša red. In skušnja uči, da tudi tretji red peša, če se vizitacija opušča ali neredno izveršuje. Tretjeredniki se brez vizitacije z voditeljem vred zazibljejo v nekako duhovno zaspanost in mlačnost. Tožba, da »tretji red ne vspeva, da ni za naš čas, da se je preživel«, je popolnoma krivična in neresnična. Udje so z dobro voljo vstopili v III. red, pa manjkalo jim je v letu poskušnje poduka za novince — napravili so obljube, pa vodila in dolžnosti še niso dobro poznali — hodili so k mesečnim shodom, pa o III. redu niso dosti slišali — zapomnjeni so začeli vodilo in dolžnosti, pa jih nihče ni resno posvaril in podučil — mnogo napak se je vteplo in so prešle v navado itd. Kaj je krivo temu? Tretji red ne, tretjeredniki samo deloma; največ opuščanje vizitacije ali slabo in poveršno opravljena vizitacija. Če bi se bila vizitacija vsako leto redno in dobro izveršila, bi bil vizitator že davno modro in previdno postavil jez proti vsem hujšim napakam. Ne recimo tedaj: »s tretjim redom ne gre v našem času«, ampak raje priznajmo: »nostra maxima culpa« in skušajmo popraviti škodo, ki se je napravila III. redu s tem, da smo se premalo ozirali na tretje poglavje vodila. Tretji red je zelo pripraven za našo dobo in času popolnoma primeren in za človeško družbo izredno dobra pomoč — tako je rekel Leon XIII. in terdijo sedanji sv. oče — samo voditi ga treba prav. Ne vse sprejeti, kar se oglasi — sprejete dobro podučiti — podučene organizirati — organizirane modro voditi — pa boste videli, kaj zmore tretji red. Če bi država vojake samo nabirala, pa jih ne vadila v orožju in jih ne organizirala, ampak jih prepustila samim sebi, ne bi nič veljali.

Kako naj se verši vsakoletna vizitacija?

Krajevni voditelji naj se zanjo oglasijo; vizitator naj pravočasno naznani čas vizitacije, da se morejo tretjeredniki pri prejšnjem mesečnem shodu obvestiti o vizitaciji, ker »so zavezani priti vsi predstojniki in udje.«

Opravijo naj se v začetku in k sklepu v obredniku III. reda predpisane molitve.

Pregleda se zapisnik, ali je v redu in vse druge knjige kakor so: zapisnik odborniških sej, blagajniški zapisnik, kronika, zapisniki posameznih vasi ali ulic, ki so določeni za vsakega odbornika, da pozna vse pod njegovo nadzorstvo spadajoče ude. Vse knjige mora vizitator podpisati.

Če je le mogoče, naj se opravi osebna vizitacija, ker brez te ni pravega pregleda o izpolnjevanju vodila. Če vizitator v zakristijo ali na kak drugi kraj pozove vsakega posebej in jih vpraša glede izpolnjevanja vodila in kar semkaj spada, naj tretjerednik odgovori kratko, odkritoserčno in resnično.

Sklicati mora odborno sejo, ki ji vizitator predseduje. Tu zve, kako je versko življenje tretjerednikov, ali so lepega obnašanja, miroljubni itd. Posvetujejo se mej seboj glede tretjeredniških zadev, kaj je treba odpraviti, kaj vpeljati, in naredijo marsikak pameten sklep, ki ga pozneje skušajo tudi izpeljati. Tu se določi, kako skrbeti za naraščaj, kako pridobivati tudi moške, kako skrbeti za bolne, kako se v bran postaviti grešnim razvadam in mnogo družega.

Ko je končana vizitacija oseb in knjig in doveršena seja odbora, ki je lahko tudi pred osebno vizitacijo, se še enkrat snidejo vsi tretjeredniki. Lehko se napravi prvi dan ali popoldan osebna vizitacija in seja odbora, drugi dan zjutraj pa skupno sv. obhajilo in shod, pri katerem vizitator, kar je treba opomni, nasvetuje, naloži za javne pregreške javno pokoro, za skrivne skrivaj spodbuja k zvestobi, gorečnosti itd. in podeli tretjerednikom vesoljno odvezo.

Komer je kaj za rast, napredek in lepe sadove, ki jih rodi III. red pod dobrim vodstvom, ta naj glede vsakoletne vizitacije vestno verši svojo dolžnost. Ako jo pa kedo po svoji zadolženosti ovira in zapreči, ta naj ne toži: »tretji red ni za nas«, ampak naj prizna: »mi nismo za tretji red.« Potem naj se pa tudi popravi in zboljša, kar je napačnega, in to bo lepi sad vizitacije.

P. S. Z.

Mala Lenčica od Svetega Boga,

48. Kako so čez eno leto grob male Lenčice odperli in našli njeno truplo nestrohnjeno.

Ko je glas o čudovitem življenju svetega otroka prišel meji ljudi, je mali grob na pokopališču sv. Jožefa ščasoma postal

svetišče. Že je šlo od ust do ust, da kedor pride tja molit, najde mir in tolažbo.

Zdaj so skušali svete ostanke prenesti na samostansko pokopališče na Nedeljskem studencu (Sunday Well). Ravno eno leto in en teden po smrti male Lenčice so odperli njen grob, da bi videli, ali bi bilo prenesenje brez škode mogoče. Pričujoči pri izkopavanju so bili neki dobro znan duhovnik, strežnica in še dve drugi zanesljivi priči. Na veliko začudenje vseh (opomniti treba, da je otrok umerl za jetiko!) je bilo truplo popolnoma nestrohnjeno, razen male jamice na levi čeljusti. Ondi je bila gniloba deloma kost razjedla, ko je dete še živelo. Perstki so bili še vpogljivi; lasje so bili še nekoliko zrastle. Tudi oblačilce, venec in naličje prvega svetega obhajila, s čemer je bila, kaker je želela, pokopana, je bilo še nepoškodovano. Sreberna svetinjica svetega otroka Marijinega je bila tako bliščeča, kaker bi bila ravnokar zlikana. Z eno besedo: vse so našli ravno tako, kaker je bilo na dan smrti male Lenčice.

49. Kako je bilo telo male Lenčice preneseno na samostansko pokopališče, kjer se je zgodilo že več čudežev.

Ko so svetne in cerkvene oblasti dale svoje dovoljenje, je bilo telo male Lenčice preneseno sè splošnega na samostansko pokopališče sester dobrega pastirja. Ondi je bilo 8. septembra 1909 zopet pokopano.

To je bil neprijazen dan, nebo vse oblačno; pa ko se je zagrebanje začelo, je sonce prederlo oblake, in z nekoliko oddaljenega stolpa je začel zvoniti zvon s čistim, sladkim glasom, ko so padale zadnje grude persti na rakev »male Lenčice od svetega Boga«.

Ta grob zdaj obiskujejo mnogi pobožni, ki žele, da bi mala Lenčica prosila za nje pred prestolom vsegamogočnega Boga. Slepí, gluhi, kruljevi, ljudje, ki so v stiskah in terpljenju, iščejo pomoči in polajšanja na tem miru polnem, svetem kraju.

Sè vsem prepričanjem se terdi, da se je zgodilo ondi na priprošnje tega svetega otroka že več čudežev. Ali o tem zdaj še ne bomo govorili. Cerkvene oblasti pa že preiskujejo nekatere primere in o svojem času se bo naznanilo, kaj je bil vspeli tega preiskovanja.

50. Na grobu male Lenčice.

Ni še davno, kar je irski pisavec življenja male Lenčice obiskal njen grob. Dan se je nagibal počasi proti večeru. Daleč zadaj za zapadnimi griči je zahajalo jesensko sonce. Na vzhodu so se že vzdigovale večerne sence nad vodami Menovega zaliva (Mahon) in od tam spodaj so plavali v tihi, mirni zrak spremenljivi glasovi, ki naznanjajo, da gre dan h koncu, ter počitek prinašajo delavcem v mestu.

Tu na samostanskih tleh je bilo vse v svetem miru. Le tu in tam se zasliši veselo otroško smejanje. Da, to so bile njene prijateljice in ondi se je nekedaj igrala ž njimi, s temi srečnimi »otroci svetega Boga«.

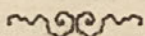
Tu je vert, kjer je tergala »cvetlice za svetega Boga«. Ena sestra in njene male pomočnice ravno vsajajo venec dišečih vijolic — Lenčičinih ljubljenek.

Zdaj smo na pokopališču, in tamle je grob male Lenčice. Okoli njega skupek pobožnih romarjev, starih in mladih, bogatih in ubozih.

Mlad duhovnik, čiger blede poteze pričajo o hudi bolezni, sedi tu, ne more klečati, ali stati! Prosi, da bi mu bilo dano opraviti sveto mašo, samo enkrat še. Potem dobro došla volja božja!

In kedo je ona uboga, mlada deklica ondi, ki se ji blišči obličje prijetnosti, tiste prijetnosti, ki vleče pogled in prosi, pridite poslušat nje veselo povest. In pove mi svojo zgodbo, ta odkritoserčni, ljubeznivi, hvaležni otrok...

Veliki, dobri Bog bodi zahvaljen za vse! Hvala Bogu za malo Lenčico!

Jožefa Škrinjarja kerščanski nauk o Kristusovem terpljenju.

(Dalje.)

XII.

Judež Iškarjot, ko je prišel s trumo Jezusa loviti, ga je poljubil, in prijazno pozdravil. Vse njegovo unanje obnašanje je

kazalo dobrega prijatela, v sercu je bil pa narveči sovražnik Kristusov. Judež je tedaj prava, živa podoba tistih gerdih ljudi, ki jih hinavce in hinavke imenujemo, ljudi, ki se od zunaj dobri kažejo, od znotraj so pa polni hudobije. Da bi se duhovnikom ali svojim vikšim prikupili, se kažejo, da so pravi božji služabniki, njih serce je pa vse spačeno in v skrivne grehe zapleteno. Podobni so pobelenim grobom, ki so od zunaj lepi videti, od znotraj so pa polni smradu in gnjilobe. Kristjani predragi, varujte se Judeževe hinavščine! Kaj bi vam pomagalo vseč biti ljudem, ki vas ne morejo ne pogubiti ne zveličati, če pa Bogu ne dopadete, kateri vaša serca pozna in vas bo tudi ali v večno pogubljenje ali pa v večno zveličanje obsodil.

Jezus je Judeža vprašal: »Prijatel, po kaj si prišel?« In tega on ni vprašal, kaker da ne bi bil dobro vedel, da ga je prišel izdajat, ampak zato, da mu je še enkrat svojo ljubezen skazal; ker ga je, čeravno svojega izdajavca, imenoval prijatela, želel je, da bi ga bila vsaj tolika ljubezen genila in preobrnila njegovo serce. Učimo se tukaj od Jezusa sè sovražniki prijazno govoriti, jim ljubezen skazovati, in nič ne opustiti, da bi se njih terda serca omečila, in tako jih Bogu pridobiti.

Ko je Kristus svojim lovcem povedal: »Jaz sem!« so vsi od strahu kaker od strele zadeti na zemljo padli. S tem je hotel pokazati, da ne gre prisiljen v terpljenje, ampak da se radovoljno izdaja sovražnikom v roke. Čudimo se neizrečeni ljubezni, ki jo je do nas imel, ne dabi jo bili zaslužili, in povračajmo mu to ljubezen s tem, da bomo po njegovih naukih natanko živeli.

XIII.

Ko je bil Jezus od sovražnikov vjet, so ga vsi njegovi učenci zapustili in zbežali. Malo popred so mu sè sv. Petrom vso zvestobo obetali, pa ko so nevarnost v gledali, so prelomili vse svoje najlepše obljube. Glejte kristjani, takó je s človeško slabostjo. Človek je zmirom slaba, omahljiva stvar, če ima tudi tako dobro voljo, kaker so jo Kristusovi učenci imeli. In če Bogu še tako zeló obeta, da mu hoče zmirom zvest ostati, ko v nevarnost pride, Boga kmalu zapusti. Zato dostikrat z veliko žalostjo vidimo, da v greh padejo ljudje, ki so dobro voljo kazali in pri spovedi najlepše obljube delali; ena sama slaba priložnost jih je spačila in njih najlepše sklepe razderla. Zató vas lepó prosim, ljubi moji, če vam je kaj za zveličanje vaše duše, varujte

se slabih priložnosti, ogibajte se tistih ljudi, ki se iz dobrega norčujejo. Bežite pred zapeljivci, ki vas hočejo pregovoriti da to ali ono ni greh, kar je vendar očitno prelomljenje božje zapovedi. Le tako boste Bogu zvestobo ohranili.

XIV.

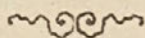
Ko je Kajfež vprašal Jezusa po njegovih učencih in po njegovem nauku in ko mu je Kristus povedal, da je vselej očitno učil, da naj torej tiste vpraša, kateri so ga slišali govoriti, hlapec višjega duhovnika, svojo nevsmiljeno roko vzdigne in ga za uho vdari, rekoč: Kaj tako govoriš, višjemu duhovniku? »Zavzemite se nebesa in tresite se vrata nebeška, da si zaničljiv hlapec upa Gospoda nebes in zemlje za uho vdariti! Pravica božja, kaj delajo tvoje strele, da tega nerodnega človeka na drobne kosce ne razbijejo? Oče nebeški! poglej obličje svojega ljubeznivega sina, kakó je nevsmiljeno vdarjen. Če se je kralju Jeroboamu roka posušila, ker jo je nad Gospodovega preroka vzdignil, kake kazni je šele ta hudobni hlapec zaslužil, ker svoje roke ni nad kakega preroka stegnil, ampak Gospodu prerokov je nevsmiljeno klofuto dal. Čudimo se tukaj neizrečeni potepeljivosti in krotkosti božjega sina! Smel in mogel bi bil malopridnega hlapca po vsi pravici v hipu v peklensko brezno pehniti, vendar nič žalega mu ni storil, ker ni prišel duš pogubljat, ampak jih zveličat. Premisli, kristjan! Kaj bi bil ti storil, ke bi bil kdo tebe takó po krivici za uho vdaril, ti, ki še ene zoperne besede prenesti ne moreš, ali jo le preslišati, ti, ki se precej začneš togotiti, preklinjati in zmerjati, če ti kdo količkaj stori! Uči se torej od Jezusa zaničevanje voljno terpeti, in če ti gdo krivico stori odpusti mu hitro....

XV.

Ko je bil Kristus vdarjen.. je pohlevno odgovoril: »Ako sem hudo govoril, daj pričevanje, ako pa prav, zakaj me tolčeš?« Tukaj nas Zveličar sè zgledom uči, da mora kristjan, keder krivico terpi, ali pohlveno odgovoriti, in z ljubeznijo svojo nedolžnost skazati, ali pa molčati. Vendar je veliko večje dobro delo, če razaljen človek svojo jezo premaga in pohlevno odgovori, kaker ke bi molčal, ker se zmaščevati ne more, in bi v sercu sovraštvo kuhal.

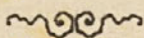
XVI.

Čez Kristusa so priče dosti lažnjivih reči govorile in ga krivično tožile, on pa ni odgovarjal. In tudi ko ga je Kajfež vprašal: »Ali nič ne odgovoriš na to, kar ti čez te pričujejo?« je molčal in ni besede odgovoril. To Kristusovo molčanje nas uči, da ni treba z ljudmi besedovati kedar nas hudo sodijo, ampak da moramo v dobri vesti pokoja in tolažbe iskati. Prizadevati si moramo čast in dobro ime pred Bogom imeti, potlej pa ljudi govoriti pustimo, kar koli se jim ljubi. Naša čast naj bo to, da nam bo vest dobro pričevanje dajala. Zato kristjan, keder te judje hudo obrekujejo in o tebi lažnjivo govore, ne bodi nejevoljen, tolaži se sè svojo dobro vestjo. Spomni se da so tudi zoper Jezusa lažnjivo pričali, dasiravno je bil ves dober in svet, in zmirom misli to, da človek toliko velja, kolikor pred Bogom velja, pa nič več, nič menj.

Na vprašanje,

ali to, kar je bilo zadnjič povedano o zaderžanju vernih pri sv. maši mej povzdigovanjem, velja tudi v primeru, ko se ne more videti k oltarju, kar se dostikrat zgodi, se nam zdi pravi odgovor očitno ta, da velja ravno tako, kakor je bilo povedano. Zakaj ne bi veljalo? Saj s telesnimi očmi sploh ne moremo videti bistva presv. Rešnjega telesa in kervi Kristusove, očem naše vere pa ni na poti ne debel zid ne pregosta tema. In telesne oči so v takih okoliščinah le spomin na duhovne oči, ki imajo po pravici tja obrnjene biti, kjer vemo, da se godi, kar se more najvišjega zgoditi na svetu. Na to imamo torej misliti pri povzdigovanju ter v terdni veri veselo počastiti svojega Boga in zveličarja, ko prihaja na oltar; na svoje grehe pa mislimo pozneje, pred zavživanjem; tedaj se terkajmo na persi in prosimo jagnje božje milosti priznavajoč svojo nevrednost.

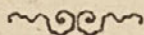

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo pokojni udje III. reda skupščine g o r i š k e: prečastiti gosp. Frančišek (Peter) Kodermatz, kanonik goriške katedralne cerkve, dolgoleten poseben prijatelj

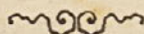
našega samostana, † 9. nov. t. l. v 84. letu svojega življenja, v III. redu je bil 13 let; Amalija (Elizabeta) Beltram iz Mirna (v redu je bila 31 let), Anježa (Elizabeta) Makuc iz Šentviške gore (v redu 31 let), Marijana (Barbara) Humar iz Šteferjana (6 let v redu); mari b o r s k e: Jera Sagadin iz Cirkovic, Tomaž Hanžič iz Ribnice na Pohorju, Ana Berdonik iz Kamnice, Aleš Grögl iz Remšnika, Terezija German, Hedvika Muršec, Ana Ozim, Frančiška Majcen, Jožefa Kranjec, Julijana Novak, Uršula Pušnik, Marija Wagner, Marija Obrecht, Katarina Schweitzer in Katarina Pšeničnik iz Maribora, Terezija Ornik, Marija Cebe, Katarina Grajfoner, Marija Rudolf in Marija Ajdič iz Slivnice, Marija Sernec iz Ruš, Marija Meško, Marija Moravec, Ana Meško, Apolonija Janšovec, Terezija Koren, Marija Juršič in Neža Habijanič od Velike Nedelje, Marija Franedl, Terezija Oman, Terezija Pukl, Terezija Eichmeier, Johana Germ, Marija Flucher, Marija Hammer in Alojzija Glavič od Spodnje Sv. Kongote, Jera Špešič, Lovrenec Voršič, Ana Rajh in Marija Šešerko iz Svetinj, Marija Soršak in Ana Čelofiga iz Hoč, Jožefa Kitter od Sv. Jurija v Slov. gor., Elizabeta Pepina od Sv. Petra pri Mariboru, Jurij Oswald od Sv. Križa pri Mariboru.

Dalje se priporoča v pobožno molitev neka tretjerednica za ljubo zdravje in da bi mogla dolžnosti III. reda natančno spolnovati (sv. maša opravljena, lepa hvala!).

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: S. M. Gregorija Hafner v Imotski sv. Jožefu in sv. Benediktu za pomoč v nevarni bolezni in da ni bilo treba operacije; s. M. M. sv. Judu Tadeju in škofu Slomšku za pomoč v neki važni zadevi; S. J. tretjerednik iz Belatinec na Ogerskem sv. Jožefu in sv. Antonu, da se mu je neka važna reč pri sodnji srečno izešla.

Za kitajski misijon

so poslali nadalje v Kamnik: neimenovana oseba iz Ljubljane: 4 K; A. B. iz Tersta (po Mariji Turk): 10 K; druga neimenovana za kitajsko deklico, ki naj se kersti na ime Kristina: 20 K.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1913.

Mesec december ali gruden.

1. ponedeljek: spomin vseh rajnih treh redov sv. frančiška. **P. O.**
2. torek: sv. Bibijana, d. m.
3. sreda: sv. Frančišek Ksaverij, sp. post.
4. četrtek: sv. Peter Krizolog, šk. c. uč.; sv. Barbara, d. m.
5. petek: bl. Humi ij, sp. 1. r.; sv. Saba, opat., post.
6. sobota: vilja s postom; sv. Niko aj, šk.

7. nedelja, 2. adventna: sv. Ambrož, šk. c. uč.
8. ponedeljek: brez madežno spočetje bl. Dev. Marije, **P. O. V. O.**
9. torek: sv. Silvester opat; bl. Ivana S genska, d. 3. r.
10. sreda: prenesenje hišice bl. Dev. Marije s Tersata v Loret; sv. Melkijad, p. m.; post.
11. četrtek: sv. Damaz, p.
12. petek: najdenje trupla sv. Frančiška, post.
13. sobota: sv. Lucija, d. m.

14. nedelja, 3. adventna; sv. Gregor, čudodelnik, škof.

15. ponedeljek: osmina brezmadežnega spočetja bl. Dev. Marije.
16. torek: sv. Evzebij, šk. m.
17. sreda kvaterna (post): bl. Margarita Kolumenska, d. 2. r.
18. četrtek: pričakovanje poroda bl. Dev. Marije.
19. petek kvaterni (post): bl. Konrad Ofiški, sp. 1. r.
20. sobota kvaterna (post): sv. Joza-
fat, šk. m. **P. O.**

21. nedelja, 4. adventna (kvaterna):
sv. Tomaž, ap.
22. ponedeljek: bl. Hugolin, spok. 3. r.
23. torek: bl. Nikolaj Faktor, sp. 1. r.
24. sreda, post: božična vilja.
25. četrtek: Božič, R. P. V. O.
26. petek: sv. Štefan, m.
27. sobota: sv. Janez, ap. in evang.
28. nedelja, nedolžni otročiči,
29. ponedeljek: sv. Tomaž Kenterbe-
riški, šk. m.
30. torek: mej božično osmlno.
31. sreda: sv. Silvester, papež.

Srečno novo leto 1914!

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1., 2. in 3. reda, (za uršulinke tudi).

R. P. pomeni popolnoma odpustek za prvi, drugi, tretji red in uršulinke

Nihil obstat. P. Constantinus Luser, — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol.
Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.